

OBSAH

<i>Príhovor</i>	3
<i>Poďakovanie</i>	4
<i>Sväté Písmo</i>	5
<i>Poučenia Sv. Jána</i>	
<i>Kronštadského</i>	7
<i>O láske</i>	8
<i>Kresťanské hodnoty v</i>	
<i>dnešnej spoločnosti</i>	9
<i>Miesto človeka nespasí</i>	10
<i>O vetroch a vodách</i>	11
<i>Detská stránka</i>	12
<i>Besedy Lukáša Krymského</i>	16
<i>Zo života BPM</i>	21
<i>Pozvánka</i>	23

**„Čokoľvek ste urobili jednému
z týchto mojich najmenších
bratov, mne ste urobili.“**

Mt 25, 40

**Ďakujeme všetkým sponzorom,
bohuznámyim darcom a Terézii Dicovej.**

Spasi Vas Hospodi!

Obálka: Nový člen Christovej Cirkvi

ISTINA

*Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XXI/2016*

šéfredaktor: *Maroš Hopta*
technický redaktor: *Mgr. Marcela
Hvižďáková*
korektúra: *Milan Rohaľ*
pokladník: *Daniel Havaj*
obálka: *Maroš Hopta*
distribúcia: *Milan Petrisko*

Vydáva:

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS*

e-mail: istina12@gmail.com

www.bpm.orthodox.sk

IČO 17 075 947

Vychádza 10-krát do roka.
Ročný príspevok 6 € + poštovné 5 €

*Vaše finančné príspevky posielajte
na adresu redakcie:*

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS,
redakcia ISTINY
Bayerova 8
080 01 Prešov,*

*prípadne na účet Istiny:
IBAN: SK 50 7500 0000 0040 0840 9298*

*Cirkevne schválené.
Redakcia si vyhradzuje právo
upravovať príspevky v súlade
s učením Cirkvi.
Nevyžiadané rukopisy nevra-
ciame.*

ISSN 1335-6739
Číslo indexu: EV 3633/09

bpm.orthodox.sk

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Vážení a milí čitatelia našej Istiny! Týmto dvojčísлом sa nám spoločným úsilím podarilo zavrieť pre nás veľmi úspešný rok 2016. Ako úspešný ho hodnotíme najmä preto, lebo sa nám podarilo stabilizovať časopis a sledujeme, že si čoraz viac nachádza miesto medzi Vami, našimi ctenými čitateľmi. Sme veľmi radi, že sa nám týždeň za týždňom ozývajú noví odberatelia, ktorí by radi Istinu čítali a šírili tento veľmi významný projekt ďalej.

Mne ako šéfredaktorovi tohto časopisu prináleží toto zaujímavé obdobie zhodnotiť práve v úvode tohto dvojčísla. Keď sme preberali redakciu na prelome rokov 2015/2016, ani sme poriadne nevedeli, do čoho ideme a čo máme od toho očakávať. Otvorene musím povedať, že po úvodných problémoch sme to s celým tímom chceli vzdať. Avšak myšlienka šírenia mládežníckeho časopisu po celom Slovensku (približne 1000 výtlačkov každý mesiac) nás neustále poháňala vpred. Takýmto spôsobom sme teda neustále pracovali a snažili sa Istinu neustále zdokonaľovať.

Samozrejme, je na mieste hovoriť aj o tom, že častokrát dochádzalo k pochybeniam z našej strany. Teší nás však, že sa to vo veľkej väčšine stretlo s pochopením a dokázali sme takéto problémy spoločnými silami vyriešiť. Trochu sme však stále prekvapení z niektorých nedokomunikovaných situácií, ktoré však,

Taktiež musím povedať, že po ekonomickej stránke by sme to nezvládli bez prispievateľov a sponzorov. Veľmi nás teší, že sa nám v rôznej forme ozývajú samotní odoberatelia a informujú sa o ich konkrétnom stave. Práve takéto riešenie problému je konštruktívne a prináša zlepšenie vzťahov ako od nás, tak aj zo strany odberateľov.

Preto Vám chcem všetkým na konci tohto kalendárneho roka poďakovať za spoluprácu, ktorá nám pomáhala počas celého roka. Prajem Vám príjemné prežitie roždestvenských sviatkov, či už počas gregoriánskeho alebo juliánskeho kalendára. Skúsme sa práve v tomto období zamyslieť nad vecami, ktoré nás spájajú a nie rozdeľujú. Pravoslávie, ktoré sa snažíme zachovávať, nie je o fundamentalizme, útokoch a nevraživosti. Práve naopak. Pravoslávie je prejavovanie lásky vo svete a život v Christu podľa Evanjelia. Preto Vám prajem aj do nového kalendárneho roka 2017 veľa zdravia, lásky, šťastia a veľa síl vo vašom každodennom duchovnom zápase.

Nech je pre nás príkladom práve narodený Christos, ktorý sa stal človekom preto, aby sme sa my mohli stať bohmi. Práve tento akt hovorí za všetko, ako Boh miluje svoje stvorenstvo.

Maroš Hopta
šéfredaktor časopisu Istina

Ďakovanie

Dovoľte nám úprimne sa poďakovať za všetky Vaše dary, ktoré ste nám počas celého roka poskytovali. Nehovoríme len o peňažných daroch ale aj o listoch a mailoch, v ktorých ste nám vyjadrovali podporu. Prečítanie čo i len jedného listu nám dalo veľa síl do ďalšej práce, ktorá je nevyhnutná pre neustály rozvoj časopisu.

Taktiež by som sa chcel poďakovať všetkým pravidelným prispievateľom článkov a príspevkov do Istiny. Práve vy ste tvorili obsah časopisu, ktorý ako celok tvorí jedno nádherné dielo. V súčasnej dobe je skutočne málo ľudí ochotných písať články. My sme sa však s týmto problémom stretli len v malej miere. Preto všetkým, ktorí častokrát veľmi rýchlo boli ochotní

napísať rôzne články, správy, zaslať fotky a iné, patrí naše vŕcne poďakovanie.

My v redakcii sme už len korigovali Istinu ako celok a dotvárali obsah.

Taktiež nesmiem zabudnúť na sponzorov, ktorí častokrát nechcú byť menovaní. Samozrejme, že vďaka jednému bohuznámemu sponzorovi sme boli schopní vydať aj toto posledné dvojčíslenie. Avšak množstvo drobných príspevkov mimo predplatné nám taktiež neuveriteľne pomohlo, napríklad pri poštovnom atď.

Preto ešte raz z celého srdca a za celú redakciu Vám ďakujeme a vyprosujeme pre Vás všetkých veľa milostí u všemohúceho Boha.

redakcia časopisu Istina

Na Teba, Bože, sa nádejam (6. časť)

Kráľ Dávid (v čom nám môže byť dobrým vzorom), aj keď mal mnoho nepriateľov a nachádzal sa v mnohých utrpeniach a krízach, nádejal sa len na jediného Boha.

Ž 7, 2 – ΓΑΗ ΕΨΕ ΜΟΗ, ΗΑ ΤΑ Δ ΟΥΠΟΒΑΧΖ, ΕΠΙ Η ΜΑ Ψ ΕΡΕΧΖ ΓΟΝΑΨΙΗΧΖ ΜΑ Η ΗΖΒΑΒΗ ΜΑ: – Hospodine, Bože môj, na Teba som sa spoľahol, zachráň ma pred všetkými, čo ma prenasledujú a vyslobod' ma, – Tento Dávidov výrok odkrýva krotkosť a pokoru jeho duše. Neprosí o potrestanie protivníkov, prosí len o pozbavenie, vyslobodenie z rúk tých, ktorí ho prenasledujú. V tomto verši prorok hovorí, že sa nespolieha na ľudskú pomoc, no chráni jediná nádej – nádej na Hospodina Boha. Modlí sa, prosí, aby ho Boh urobil hodným svojej blahej prozreteľnosti, pretože sa bojí, aby ho tí, ktorí mu hrozia vojnou, vrhnúť sa na neho podobne, ako divoké zvery a nájdú ho bez Jeho prozreteľnosti a pomoci, nezahubili úplne.

„Hospodine, Bože môj“ – toto je vyjadrenie jeho osobitej lásky k Bohu. Z príkladu spravodlivého Dávida, hovorí svätiteľ Tichon Zadonský, sa môžeme naučiť, že spravodlivým a zbožným ľuďom sa vo svete stávajú mnohé utrpenia, znášajú mnohé prenasledovania. No tie ukázu, na čo človek kladie svoju nádej. Lebo všetko zlo a nešťastie, podobne ako liek na dávenie, poukazujú na to, čo sa ukrýva v srdci.

Tento výrok, toto oslovenie, je jedným z najčastejších, ktoré používali

privlastňovacie zámeno „môj“ je tu úplne namieste. Hoci je Boh Bohom všetkých, predsa len sa aj On sám často nazýva Bohom spravodlivých: „Ja som Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakubov.“ Preto Dávid, veriac vo svoju spravodlivosť, nazýva Boha svojím Bohom.

„Na Teba som sa spoľahol“ – t.j. nie na Chúšaja, nie na ľudskú múdrosť, nie na jeho rozumnosť a nie na svoj rozum, ale na Boha. Možno sa zdá, že sú to jednoduché slová a že ich možno hocikým vysloviť. No možno to tak nie je. Kto sa spolieha na človeka alebo sa nasycuje hocičím pozemským, napríklad mocou, peniazmi alebo iným, čo ľudia považujú za oslnivé, ten nemôže povedať: Hospodine, Bože môj, na Teba som sa spoľahol. Pretože existuje prikázanie nespoliehať sa na kniežatá a je aj povedané: Prekliaty je človek, ktorý sa spolieha na človeka. Nie je správne dávať česť, ktorá patrí Bohu, inému ako Bohu, tak aj spoliehať sa na kohokoľvek okrem Boha, Hospodina všetkých, nie je správne. Lebo je povedané: Moje spoľahnutie od mladosti a môj spev je Hospodin.

Prorok Dávid neočakáva záchranu od ľudí a hoci sú nádherné a spásonos-

né slová Chúšaja, prosí Boha o záchranu pred nepriateľmi, no najmä pred duchovným levom – diablom (v. 3), ktorý chce uloviť jeho dušu. Ak, akoby Dávid hovoril, mi chytrosť Chúšaja priniesla úžitok, aby som sa mohol posilniť a získal čas na posily a prípravu na odrazenie synovho útoku, teraz, keď sa blíži náš stret, nekladím už nádej na neho, teraz ju už chcem kľásť úplne na Teba, Bože môj a chcem byť závislý len od Tvojej pomoci. Všetko ostatné – priatelia, spojenci a vojaci – všetko ponechám na druhom mieste.

„Zachráň ma a vysloboď ma“ – Ten sa zachráni, kto je v čase boja chránený pred strelami. Vyslobodený býva ten, kto býva vždy chránený pred tými, ktorí ho prenasledujú, pred tými, ktorí sa pridali k otcovrahovi, spoločne s ním sa pošpinili krvou a žíznia po krvi proroka. Ten sa zachráni, kto je chorý, vyslobodený je ten, kto sa nachádza v zajatí. A tak, zachráň ma, hovorí prorok, ako chorého a vysloboď ma ako zajatca, pretože sa bojím, že znovu padnem do rúk mojich nepriateľov.

Zachráň ma, hovorí prorok, pred viditeľnými nepriateľmi, ktorí ma prenasledujú v terajšom živote a vysloboď ma z rúk neviditeľných nepriateľov, ktorí hneď po smrti budú dôkladne hľadať stopy hriechu na mojej duši a budú sa snažiť ju ovládnuť. A tak tu nachádzame dvojakú modlitbu proroka: po prvé – modlitbu za terajší život a po druhé – modlitbu za život budúci.

V prvých slovách žalmu prorok vyjadruje úplné spoliehanie sa na Boha, keď sa nachádzal uprostred mnohých nepriateľov, ktorí ho obkolesili zo všetkých strán a prosí Boha o

ochranu a zbavenie sa nepriateľov. Akoby hovoril: Hľa, Hospodine, Bože môj, všetci ma opustili, dokonca aj moji najbližší – môj syn Absolón, predtým aj môj test kráľ Saul – naháňajú ma a prenasledujú, niet nikoho, kto by ma obránil. Všetci ma prenasledujú, jedni radou, iní klebetami a zlodečením, iní vojnami a zbraňami. No ja na Teba jediného, Hospodine, kladím svoju nádej, zachráň a vysloboď ma z rúk všetkých mojich prenasledovateľov.

Použitá literatúra:

АФАНАСИЙ ВЕЛИКИЙ, св.: Творения в четырех томах. Том 4. Москва : Спасо-Преображенский Валаамский монастырь 1994.

ФЕОДОРИТ КИРСКИЙ, бл.: Изъяснение псалмов. Москва 2004. ISBN 5-94625-081-7.

ИОАНН ЗЛАТОУСТ, св.: Творения. Том 5. Свято-Успенская Почаевская Лавра 2005.

ВАСИЛИЙ ВЕЛИКИЙ, св.: Беседы на псалмы. Московское Подворье Свято-Троицкой Сергиевой Лавры, 2000.

ПСАЛТИРЬ в святоотеческом изъяснении. Свято-Успенская Почаевская Лавра 1998. ISBN 5-86868-103-7.

РАЗУМОВСКИЙ, Г.: Объяснение священной Книги псалмов. Москва 2006. ISBN 5-7429-0120-8.

ТОЛКОВАЯ ПСАЛТИРЬ с подстрочным комментарием и краткой историей. Москва 2006.

ЗИГАБЕН, Е.: Толковая Псалтирь. Ясеново 2000. ISBN 5-7877-0023-6.

protodiakon Ján Husár

Otec Ján Kronštatdtský

Zázrak vzkriesenia

Manželka významného pána O. - Líza, ktorá bola úplne zdravá žena a mala štyri deti, opäť otehotnela a s radosťou sa chystala stať matkou aj piateho dieťaťa. No niečo sa znenazdajky prihodilo. Začala sa cítiť zle, teplota vystúpila na štyridsať, úplná bezmocnosť a jej doteraz neznáme bolesti ju mučili niekoľko dní. Zavolali k nej najlepších odborníkov v oblasti gynekológie z Moskvy. Zdravotný stav Lízy bol vážny. Zomierala. Konzílium profesorov rozhodlo, aby sa čo najskôr vykonal cisársky rez a telo bábätka vybrali, inak Líza zomrie.

Všetkých príbuzných naplnil strach, hrôza, smútok... Ona celá v horúčkach, na pokraji smrti... Avšak zákrok nedovolila vykonať. Prosila, aby k nej zavolali najprv otca duchovného z Kronštadt. Poslali telegram. Večer toho istého dňa prišla krátka odpoveď: „Vyrážam a modlím sa Hospodu Bohu.“ Otec Ján už skôr poznal rodinu pána O. a navštívil ich, keď raz prechádzal cez Moskvu.

Otec Ján prišiel až na druhý deň okolo poludnia, vošiel do bytu, kde ho už očakávali príbuzní a známi chorej. „Kde je Líza?“ opýtal sa otec Ján a zvyčajnou rýchlou chôdzou vošiel do obývačky. „Priveďte ma k nej, vy ostaňte tu a nebudť-

te hluční.“ Otec Ján vošiel do spálne k umierajúcej a zavrel za sebou ťažké dvere. Šli minúty, dlhé, ťažké... Prešla polhodina...

V obývačke, kde boli všetci príbuzní, bolo ticho ako v hrobe. Zrazu sa dvere do spálne otvorili dokorán. Na dverách stál biedny starček v kňazskej rjase s odetým na sebe starým epitrachilom, s riedkou rozstrapatenou sivou bradou, s neobyčajnou tvárou, červenou od silnej modlitby a s veľkými kvapľami potu. Hromko zazneli slová: „Hospodin Boh sa rozhodol vykonať zázrak,“ povedal otec Ján. „Rozhodol sa vykonať zázrak a vzkriesiť mŕtvy plod. Líza rodí chlapca...“

„Ničomu nerozumiem!“ s obrovským údivom povedal ktosi z profesorov, ktorý prišiel k chorej dve hodiny po odchode otca Jána, aby vykonal operáciu. „Plod je živý, dieťa sa hýbe, teplota klesla na 36,8 stupňov. Nič, proste nič nechápem... Potvrdzoval som a potvrdzujem aj teraz, že plod bol mŕtvy a že už dávno začala tuhnúť krv.“ Nič nemohli pochopiť aj iní odborníci. Ešte v tú noc Líza bez komplikácií porodila úplne zdravého chlapca...

Z knihy Отец Иоанн
Кронштадтский

pripravil Luboš Savčák

blížnemu je obsiahnutá naša veľká láska ku Kristovi. V našej úcte pred Bohorodičkou a svätými je opäť skrytá naša veľká úcta pred Kristom.“ Tak sa zachováva kresťanská láska a jej hodnota sa líši od lásky svetských ľudí.

1. Starec povedal: „Najhlavnejšou povinnosťou človeka – milovať Boha a potom – svojho blížneho: každého človeka a najviac zo všetkého – svojho nepriateľa. Keby sme milovali Boha tak, ako je potrebné, tak by sme zachovali i všetky Jeho prikázania. Kto sa ale dnes zaujíma o druhého človeka? Všetci sa zaujímajú o seba, ale nie o druhých, za to ponesieme zodpovednosť. Boh, ktorý je celý Láska, nám neodpustí túto ľahostajnosť vo vzťahu k blížnym.“

2. Starec povedal: „Dobrý kresťan miluje predovšetkým Boha a potom i človeka. Nadmiera lásky je potom rozlievaná i na živočíchy a na prírodu.“ To, že my, súčasní ľudia, ničíme okolité prostredie, prezrádza že nemáme hojnosť lásky. Alebo snáď máme lásku – ale len k Bohu? Bohužiaľ nie: To ukazuje samotný náš život.

3. Starec riekol: „Kto z čistej lásky pracuje pre blížneho, tomu i sama únava prináša oddych. Ten, kto miluje len seba samého a je lenivý, je unavený aj od svojej nečinnosti.“ Musíme však venovať pozornosť i tomu, aké sú motívy skutkov lásky; starec o tom rozprával: „Pracujem pre druhého z čistej lásky a nič iného nemám na mysli. Niektorí prejavujú lásku vo vzťahu k druhým ľuďom kvôli tomu, aby si ich podriadili.“

4. Starec riekol: „V láske k

5. Almužna – to je prejav lásky. Súčasní kresťania takmer zabudli na túto cnosť. Starec pripomína nielen jej nevyhnutnosť, ale i jej duchovné plody: „Duchovnú zmenu, ku ktorej dochádza v duši a radosť v srdci, že z jednej takej almužny alebo dobrodenia blížnemu nemôže dať dokonca ani najväčší lekár, aj keby si mu dal celý mešec dolárov. Dôchodcovia nech obetujú svoj čas a peniaze, aby zachránili bezbranné deti z nejakej rozbitej rodiny.“

A inokedy zase povedal na túto tému: „Keby človek dobre sledoval duchovný úžitok a vnútornú radosť, ktorú pocíti už v tomto živote za jediné malinké dobrodenie preukázané svojmu blížnemu, tak by blížneho prosil prijať nejaké dobrodenie a dokonca by mu bol vďačný, že si niečo vezme. Pretože zmenu, ku ktorej dochádza v duši, a radosť ktorou ctí srdce milosrdného človeka i za tenký kúsoček chleba podaný sirote, nemôže dať ani ten najväčší lekár.“

Zdroj: <http://www.orthodoxia.cz/spirit/paisij.htm>

Spracovala: Zuzana Sadilková

V súčasnosti sa častokrát stretávame s akýmsi hodnotením dnešnej doby. O dnešnej dobe a jej charaktere hovoria takmer všetci. Hovoria o nej politici, samozrejme, zo svojho pohľadu, pretože sa im nie vždy pozdáva vývoj ich preferencií, hovoria o nej sociológovia, pretože realizujú desiatky výskumov zameraných na správanie sa „moderných“ ľudí a vzťahov medzi nimi, hovoria však o nej aj teológovia, ktorí jednoznačne zaznamenávajú istý úpadok duchovnosti v dnešnom modernom svete atď. Dnes má zmysel hovoriť aj o tom, aké postavenie majú mladí ľudia v dnešnej spoločnosti a prečo sa dnešná mladá generácia dostáva často do konfliktu s tou staršou generáciou.

Avšak dôležité je si uvedomiť, aké miesto a úlohu má spomínaná duchovnosť v životoch dnešných ľudí. Asi sa všetci zhodneme na tom, že život v dnešných podmienkach je pomerne iný ako boli ľudia bežne zvyknutí žiť napríklad pred 20 rokmi. Samozrejme, že vývoj a napredovanie doby nemôžeme chápať ako jej negatívum. Skôr by sme mali hovoriť o elementoch, ktoré so sebou vývoj spoločnosti prináša, a ktoré bezprostredne formujú každého jedinca a tým aj celú spoločnosť. Vieme, že so slobodným myslením prichádza túžba po hľadaní nových vecí, čo je pre každého človeka veľmi prínosné. Je však na každom z nás, ako k tomu pristúpime.

Ak hovoríme a pýšime sa tým, že sme hrdí kresťania, je na mieste rozmýšľať aj v kresťanskom duchu, pretože pri krste sme dali prísľub Bohu,

že budeme žiť podľa určitých pravidiel. Je otázne a mohli by sme dlho diskutovať, ako dnešná doba zasahuje práve do týchto pravidiel, ktoré sa Cirkvi ako ochrankyňa viery snaží dodržiavať. V médiách a iných masových prostriedkoch často počujeme o tzv. liberálnej demokracii, ktorá by mala byť smerodajná pre ďalší rozvoj tejto spoločnosti. S tým by sme síce mohli čiastočne súhlasiť, avšak najprv je potrebné si uvedomiť, čo je liberalizmus. Liberalizmus má mnoho definícií. Avšak snáď najpresnejšia je, že liberalizmus hľadá podmienky pre prejavovanie slobody a vôle každého jedinca ako individuality v spoločnosti.

Dnes však vidíme zaujímavý jav. Každý, kto hovorí o liberalizme ako o jedinom správnom elemente, ktorý má formovať spoločnosť, hovorí len o homosexualite, rodovej ideológii, drogách, eutanázii a iných problémoch, ktoré skôr doslova trápia dnešnú spoločnosť. Ak je liberalizmus skutočne o slobode, z akého dôvodu je potom Cirkvi tendenčne napádaná a odsudzovaná? Nie je tá „sloboda“, ktorou sa liberalizmus pýši zavazujúca širiteľov tejto myšlienky prijať aj iný názor? Napríklad aj názor Cirkvi?

Preto sa skutočne nebojme vyznávať kresťanské hodnoty v dnešnej spoločnosti, hoci by sa to mohlo zdať veľmi zložité. Veď ani Kristus nepovedal, že to bude jednoduché. Pozrime sa na Jeho život. Prišiel hlásať lásku a nakoniec bol za nás ukrižovaný. Skúsme skutočne vyznávať evanjeliovú pravdu, veď nám to dnešná slobodná doba dovoľuje!

Miesto človeka nespasí

Jeden človek raz povedal prepodobnému Nifontovi: „Keď žiješ vo svete, nemôžeš sa spasiť. Ak je aj človek cnostný, iní ho privádzajú do hriechu. Koľko klebiet: jedným sa zdá, že teológovia veľmi mudrujú, iným sa nepáči taký spôsob života, jedni závidia druhým, odsudzujú... Kto chce byť dokonalý, nevyhnutne musí žiť v monastieri alebo ako pustovník.“

Vypočujúc si to, prepodobný Nifont povedal: „Dieťa, miesto človeka nespasí ako ani nezatratiť. Len skutky rozhodujú, či sa človek spasí alebo zatratiť. Nepomôže ani kňazské svätenie, ani sväté miesto, keď človek nenaplnuje Božie prikázania. Saul žil v kráľovskom prepychu a zahynul. Dávid žil tiež v takomto prepychu a prijal veniec. Lót žil medzi nespravodlivými Sodomcami a spasil sa. Judáš patril medzi apoštolov a posiel do pekla. Kto hovorí, že je nemožné sa spasiť vo svete so ženou a deťmi, ten si neuvedomuje, že je to lož. Abrahám mal ženu, deti, tristoosemdesiat sluhov, množstvo zlata a striebra a napriek tomu mu to neprekazilo získať meno Božieho priateľa.

Koľko sa spasilo pustovníkov! Koľko veľmožov a vojakov! Koľko remeselníkov a poľnohospodárov!

Prečítaj si životy svätých a zistíš koľko je Božích služobníkov! Avšak na druhej strane, v tých istých podmienkach, na tých miestach a v takých povolaniach tiež veľa ľudí zahynulo. Preto nepohoršuj sa, na každom mieste nájdeš spasenie od Boha, ak naplňuješ Jeho vôľu. Hospodin príjme spravodlivú dušu do Svojho objatia, rovnako ako od oltára, tak aj od pluhu.

Preto, ak niekto žije vo svete a zhreší, nech nezúfa, lebo pokáním sa môže priblížiť opäť k Bohu. Nech každý žije cnostne, ako mu Boh dá, nech bude zbožný a milujúci iných, vtedy sa každý spasí. Naopak, kto odíde do pustovne a nezanechá za sebou zlé skutky, ten iste svoju dušu zatratiť.“

Z knihy Училище благочестия
pripravil Ľuboš Savčák

Raz prišiel do kémie starca Paisija akýsi návštevník, ktorý sa ho však nechcel nič vážne opýtať, ale začal svetský rozhovor o „vetroch a vodách.“ Keď starec videl, že návštevník má chuť len na debatu, povedal mu pekne:

„Keď som bol v armáde, slúžil som ako spojár a mojou prácou bolo vysielat' hlavnému veleniu dôležité správy, napríklad, ak sa niekto vážne zranil, aby prišla sanitka, alebo že nepriateľ sa nebezpečne priblížil. Raz, keď som pozornosť upriamil na môj telegraf a sledoval som signály, ktoré prichádzali – a ja som mal vysielat' moje – prišiel jeden vojak, ľahol si vedľa mňa a povedal mi:

- Arsénij (to bolo moje svetské meno), obráť frekvenciu na chvíľu do Atén, aby sme počuli nejakú pieseň na rozptýlenie!

V tej chvíli som mu riekol:

- Si v poriadku? Tu závisia životy toľkých ľudí, ktorí čakajú pomoc, od môjho signálu a teba zaujímajú len piesne?

Návštevník sa bez ďalšieho napomenutia spamätal.

Pekný spôsob nápravy

Raz navštívil starca Paisija štyria mladíci, ktorí boli duchovne ľahostajní. Starec ich dobrosrdečne prijal a keď im ponúkol, aby

si sadli vonku, na verandu kémie, ponáhľal sa priniesť im občerstvenie, lukumi a chladnú vodu. Keď ich pohostil, sadol si k nim, aby mu prezradili cieľ svojej návštevy. Oni mu však s drzosťou odpovedali:

- Otče, nedáš nám ešte nejaké lukumi? Starec sa postavil a priniesol im krabicu s lukumi, opäť ich ponúkol a zase si k nim prisadol.

A oni mu znovu povedali:

- Neprinesieš nám ešte vodu?

Starec sa postavil, odišiel k prameňu, naplnil štyri poháre a s táckou sa postavil pred nich. Pokorný, naplnený dobrosrdečnosťou, bral do ruky pohár za pohárom a vylieval ich pred nohy každého z nich. Keď vyprázdnil aj ten posledný, dobrosrdečne a s úsmevom im hovorí:

- Priniesol som vám vodu, ktorú ste odo mňa žiadali, aby som vám ukázal, že nie je pre mňa ťažké vykonať poslušnosť vašim požiadavkám. Avšak nedal som vám ju, lebo tak by som vám pomáhal, aby ste sa stali lenivými.

Zdroj: Jeromonach Christodoulos Svätohorský, Starec Paisij, Prešov 1999.

Pripravila Zuzana Sadilková

Babičkine hodiny

„Babka, čo to vždy počítate, keď odbijú vaše nástenné hodiny, a potom o niečom rozmýšľate?“ Opýtalo sa sedemročné dievčatko svojej milovanej babky, ktoré k nej pribehlo a sadlo si jej na kolená práve vtedy, keď hodiny odbili dvanásť.

„Moja milá, keď tak nad tým rozmýšľam, už zo zvyku rátam počet úderov hodín. Pri tom sa zamýšľam nad tým, že každou hodinou sa môj život kráti a smrť je ku mne stále bližšie a bližšie. Keď odbijajú nástenné hodiny, myslím na to, že z môjho života uletela ďalšia hodina; že mi zostalo opäť menej času žiť na tomto svete. Odbíjanie hodín je ako zvonenie zvona, pripomína mi, že raz odbije aj tá posledná

hodina v mojom živote, po ktorom posledné zvonenie dá na známosť koniec môjho života.“

„Babi, ale kvôli čomu o tom rozmýšľate? Vari sa Vám to páči? Nebodaj sa Vám chce umierať?“

„Dieťa moje, umierať sa mi, veru nechce, no smrť sa nás nepýta, kedy má prísť. I môj vek je už taký, že sa nad tým nedá nerozmýšľať. Avšak, čo by som to bola za kresťanku, keby som sa bála rozmýšľať o smrti? Ved', i sám Hospodin nám všetkým káže rozmýšľať o smrti a čakať ju každý deň, každú hodinu, aby sme sa takto pripravovali na náš budúci život. No i preto, keď teda začnú odbíjať hodiny, myslím na to, že sa opäť môj život skrátil. Uvažujem nad tým, či som v priebehu poslednej hodiny urobila niečo dobré, alebo niečo zlé? Či som sa stala lepšou alebo nie, a rovnako aj na to, či som pripravená postaviť sa po smrti pred nášho Hospodina? I keď som za poslednú hodinu niečo zlé povedala alebo vykonala, povzdychnem si nad svojimi hriechmi a zdržím sa zlých činov a zlého slova. Ak aj niekto z domácich niečo zlé

vykonal, či nejako urazil, alebo aj keď ty sama urobíš nejakú hlúposť, to ja si vtedy spomeniem na smrť a zdržím sa preto hnevu i zlého slova, namiesto toho si radšej s láskou spomeniem na teba a na iných.

„Babička, aj ja to takto budem robiť, keď začnú teda odbíjať hodiny, tak isto budem rozmýšľať nad smrťou a budem robiť to, čo aj Vy.“

„Dobre, dobre, dieťa moje, tak je to správne pre každého kresťana. Avšak, toto ešte nie je v tvojich silách – nesľubuj, že urobíš to, čo nemôžeš dodržať. Až keď vyrastieš, vtedy sa to snaž takto robiť. Teraz, keď budeš počuť odbíjať hodiny, zamysli sa nad tým, že sa tvoj život predĺžil o ďalšiu hodinu; uvažuj nad tým, čo si urobila v túto hodinu, čo si sa naučila, čo si sa dozvedela? Pokiaľ si na niečo zabudla, odložila – poponáhľaj sa to dokončiť. Keď si niekoho urazila, alebo sa na niekoho nahnevala, poponáhľaj sa s ním pomeriť, no a v nasledujúcu hodinu sa snaž nerobiť zle tak, ako predtým. Iba vtedy budeš každou ďalšou hodinou rozumnejšia a lepšia, budeš dozrievať telom a aj dušou.“

„Dobre babka, budem to

teraz takto robiť.“

„Nech ťa pán Boh žehná, dieťa moje dobré!“

Zdroj: http://proza-pravoslavie.narod.ru/detskie/malenkoi_hris/index.html#a9

Preložila Mgr. Miroslava
Hojdová

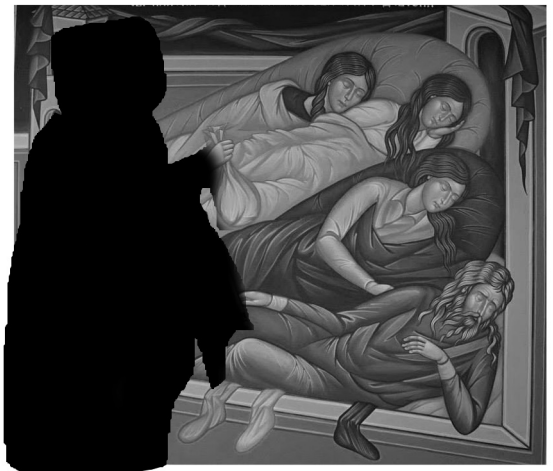

1. Deti kto sa skrýva za otáznikom ?
Nápoveda je pod obrázkami

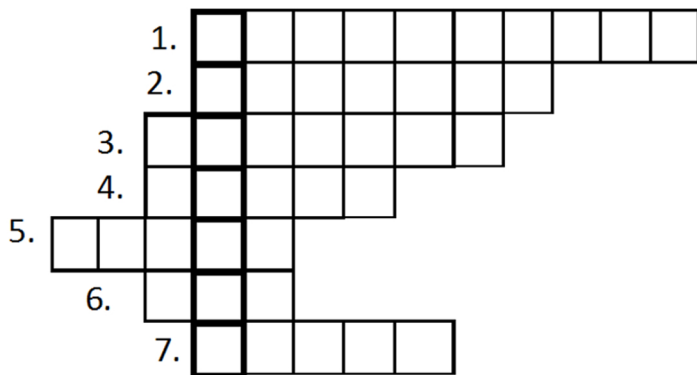

Patrón námorníkov

Pomohol chudobnému
mužovi vydať 3 dcéry.

2. Vyplň tajničku.

1. Nový zákon 2. Jeden z 3 múdrcov
3. Ktorú svätú oslavujeme 4. 12. ?
4. Kto ťa ochraňuje? 5. Brat Isusov?
6. Čo vyrábajú včely? 7. Jeden z darov pre Isusa...?

3. Do počítača sa nám dostal vírus, ktorý nám zašifroval zoznam koládiek. Pomôž nám ich rozšifrovať.

nOVARADOSTĚSTALATANE?voSTRANĚIjUDEjsKOJdivnAJA
NOvinaneBOiZEmĽaHORE2hronieKOlijasnaZVlзда?
ojNAHORidva@DUBYdoBRyjVEčurTOBldávajPOZORMAléo
ČkoViFLEJEminoVINA

Pripravila Majka Sopková

Besedy Lukáša Krymského

O modlitbe

Keď svätí evanjelisti Marek a Lukáš rozprávajú o uzdravení ochrnutého, hovoria, že keď ho priniesli k Pánovi a kvôli množstvu národa nemohli vojsť do domu, kde sa nachádzal Pán Isus Christos, vyliezli na strechu, vytiahli tam lôžko s ochrnutým, rozobrali strechu a spustili ochrnutého na jeho lôžku pred Pána.

Čo je to za podivuhodnú, opovrhľivú, neslýchanú udalosť!

Veď keď rozoberali krov, hlina a prach sa sypali na hlavy všetkých, ktorí sedeli v dome a tiež na hlavu Isusa Christa. Každý iný človek by sa na Jeho mieste rozhneval a ostro by jednal s bezočivými ľuďmi, ktorí ho zasypali prachom. A Pán Isus Christos im nepovedal ani jedno vyčítavé slovo. Namiesto výčitky urobil veľkú vec – uzdravil nešťastného chorého, povedal, že jeho hriechy sa mu odpúšťajú a prikázal mu, aby vzal lôžko na plecía a odniesol ho domov.

Pozrite, ako konali títo ľudia. Veď oni šli k Pánovi doslova nasilu, s veľkou odvahou a pritom nepremýšľali na tým, že keď rozoberú krov, urobia neobvyklú vec. Celým srdcom sa hnali k Pánovi Isusovi, pretože ich srdcia horeli vrúcnu vierou v to, že veľký Divotvorec im dá to, v čo veria. Tak sa aj stalo. Pán povedal, že vďaka ich viere bude

uzdravený nešťastný chorý.

V iných prípadoch Pán nie raz uzdravil chorých vďaka ich viere, nie raz prijal veľkú odvahu, s ktorou k Nemu nešťastní ľudia pristúpili. Spomeňte si na ženu Kanaánku, pohanku, ktorá keď Pán Isus Christos prichádzal, padla pred Ním na kolená a prosila Ho: „Pane, dcéra sa mi strašne trápi, posadnutá démonom, uzdrav ju.“ A Pán Isus Christos jej nevenoval nijakú pozornosť a šiel ďalej. Ona Ho neúnavne nasledovala a ustavične ho vrúcne prosila. A prosila Pána tak dlho a tak neodbytné, že nakoniec svätí apoštoli boli kvôli jej neodbytnej modlitbe znepokojení a povedali Pánovi: „Odpusť jej!“ A čo jej Pán Isus Christos povedal? „Vari je možné vziať deťom chlieb a hodiť ho šteňatám?“ A žena odpovedala tak, že Pán sa pozastavil nad neobyčajnou hĺbkou jej viery, lásky a nádeje.

„Áno, Pane, podobám sa psovi, som pohanka, ale veď aj psy jedávajú z omrvíniek, ktoré padajú zo stola ich pánov.“

Vtedy jej Pán povedal: „Ó, žena! Veľká je tvoja viera. Nech sa ti stane podľa tvojho slova.“ A uzdravil jej dcéru.

Hľa, aká veľká bola odvaha tejto nešťastnej ženy, ktorá nepoznala pravého Boha. A Pán ocenil jej odvahu neobyčajne vysoko.

K Bohu musíme pristupovať vždy s veľkou odvahou. Keď sa k Nemu modlíme, musíme byť

podobní malému dieťaťu, ktoré sa s rozťahnutými rukami celým svojim bytím ťahá k svojej mame a očakáva pomoc. Musíme sa podobať na nešťastného chudáka, ktorý zomiera od hladu, ktorý prišiel prosiť o pomoc človeka, ktorý je známy svojim milosrdenstvom. Musíme sa podobať žene Kanaánke, ktorá sa neúnavne modlí k Christovi a vystiera k Nemu ruky. Prosi s odvahou, pretože verí a vie, čo dostane a podľa jej viery sa jej dostáva pomoc.

Teda vidíte, že k tomu, aby naša modlitba bola Bohom prijatá, sú nevyhnutné dve podmienky. Predovšetkým je potrebná hlboká viera, je potrebné celým srdcom veriť v Pána, ku ktorému sa modlíme. Je potrebné, aby sme nemali žiadne pochybnosti, aby naše srdce vôbec neváhalo a aby sme mali vieru v nekonečné Božie milosrdenstvo; a iba vtedy, keď sa budeme modliť k Bohu so srdcom naplneným vrúcnu vierou, budeme vypočutí.

A okrem viery je potrebná ešte veľká náklonnosť k modlitbe. Je potrebné vedieť, že po prvých slovách nám nebude dané to, o čo prosíme. Musíme ukázať našu nádej, vrúcnu a pevnú nádej na Boha, ukázať neochvejnú svoju modlitbu.

Pán Isus Christos raz povedal svojim učeníkom podobenstvo: „Keď niekto z vás má priateľa a pôjde k nemu o polnoci a povie mu: Priateľ môj, požičaj mi tri chleby, lebo mi priateľ prišiel z cesty a nemám ho čím ponúknuť; a on by

zvnútra odpovedal: neobťažuj ma, dvere sú už zatvorené a deti so mnou v posteli; nemôžem vstať a dať ti; hovorím vám: keď aj nevstane a nedá mu preto, že mu je priateľom, pre jeho dotieravosť jednako vstane a dá mu, čo potrebuje.“ (Lk 11, 5-8)

A Pán povedal iné podobenstvo – o nešťastnej vdove, ktorú utláčal zlý človek a ktorá neúnavne deň čo deň chodila k sudcovi a prosila o pomoc. Tento sudca sa Boha nebál a ľudí nehanbil. Dlho od seba odháňal túto nešťastnú vdovu, ale ona neustále prichádzala k nemu a neúnavne ho prosila. Nakoniec omrzela sudcu a povedal: „Čo sa aj Boha nebojím a ľudí nehanbím, ale že ma táto vdova unúva, zastanem sa jej, aby ma viac neobťažovala.“ A Pán dodal: „Počujete, čo vraví nespravodlivý sudca? Či by sa Boh nezastal svojich vyvolených, ktorí dňom i nocou volajú k Nemu, i keď mešká s ich vyslyšaním?“ (Lk 18)

Pán povedal, že keď nespravodlivý sudca nakoniec vypočul prosbu nešťastnej vdovy, vari Nebeský otec nevypočuje naše modlitby, keď naše prosby budú tiež také neústupné, aké boli jej prosby? Takto, s hlbokou vierou a neústupnosťou sa vždy musíme modliť k Bohu – vždy sa takto modliť, pretože tak nám prikázal sv. apoštol Pavol.

Ako je možné modliť sa neustále? Vari máme málo každodenných záležitostí, vari sa môžeme venovať jedine modlitbe? Zdá sa že je to nesplniteľná požiadavka. Nie, je to

úplne splniteľné, pretože Pán Isus Christos by od nás nežiadal nič, čo by sa nedalo splniť.

Ako splniť túto požiadavku, ktorá je adresovaná každému kresťanovi? Neustále sa modliť neznamená iba stáť a modliť sa, čítať modlitby, robiť poklony a stále chodiť do chrámu. Nie je to tak. Neustále sa modliť môžeme všade a vždy; iba je potrebné, aby naše srdce bolo vždy modlitebne naladené. Je potrebné, aby naše srdce vždy bolo plné skrúšenosti nad našou nehodnosťou a hriechnosťou, aby bolo vždy naplnené bážňou pred veľkosťou Boha, ktorého zarmucujeme. A vtedy, keď toto sväté nesmerovanie nás nikdy nebude opúšťať, budeme sa modliť všade a vždy, uprostred našich každodenných prác, keď vykonávame našu bežnú robotu, keď sa namáhame v našom remesle, keď orieme zem. Budeme sa modliť aj vtedy, keď nás tí, ktorí majú moc, vyzývajú k odplate a keď sa stojac pred ich dvermi budeme mlčky s povzdychom obracať k Bohu a prosiť o záchranu.

Modliť sa môžeme uprostred každého diania, vždy a všade: je iba potrebné, aby sme si vždy želali modliť sa, aby srdce bolo vždy naplnené túžbou po Bohu, vtedy bude táto požiadavka apoštola plne naplnená.

My sme zanepřázdnení oveľa menej než svätý prorok Dávid. Veď on bol izraelským kráľom a od rána do noci sa zaoberal množstvom štátnych záležitostí, bol zaťažený

starosťami o usporiadanie života svojho národa. Neskutočné, kedy sa modlil? A pozrite, ako sa modlil: „Slzy sú mojim chlebom vo dne v noci.“ Svätý prorok neustále prelieval slzy a slzy mu nahrádzali chlieb. Dňom i nocou sa modlil k Bohu, napísal mnoho žalmov a všetky boli modlitbou k Bohu. „Ustal som úpením, slzami si vlašim lôžko každú noc.“ Hľa, ako sa modlil – ležiac v posteli zmáčal podušku potokom svojich slz. „O polnoci vstávam a oslavujem Ťa za Tvoje spravodlivé výroky.“ Uprostred noci oslavoval Boha a pritom bol celý deň zaťažený kráľovskými záležitosťami.

My, oveľa menej zaťažení veľkými starosťami, si nemôžeme nájsť čas, aby sme sa na Boha obracali s našimi povzdychmi a ronili slzy? Je potrebné modliť sa nielen slovami naučených modlitieb, je potrebné, aby ústa hovorili z hojnosti srdca. Je nutné, aby sme naše modlitby k Bohu vyjadrovali mlčky, našim srdcom, tak, ako ich vyjadrovala svätá Anna, matka proroka Samuela. Bola neplodná a kvôli svojej neplodnosti sa sužovala i trápila; veľmi chcela mať dieťa. A hľa, raz šla do Jeruzalemského chrámu. Kľáčala na kolenách a prosila Boha, aby jej daroval syna a sľúbila, že Mu tohto syna zasväti. Modlila sa bez slov, iba jej pery sa ticho chveli. Celým srdcom, celým svojim ohnivým duchom sa hnala k Bohu a prosila, neobľomne Ho prosila, bez slov, iba povzdychmi svojho srdca.

Takto sa modlil aj svätý prorok

Mojžiš, ktorý prosil Boha o to, aby zrušil strašný trest Jeruzalemského národa, ktorý bol pre neho pripravený. Svoje modlitby upriamil k Bohu taktiež mlčky, celým svojim srdcom. Dokonca ani jeho pery sa nechveli tak, ako sa chveli pery svätej Anny. A Pán povedal: „Čo ku mne voláš, Mojžiš?“ Mojžiš mlčal. Ale jeho ohnivá modlitba, neslovesná modlitba srdca, sa vznášala k Bohu ako hlasný nárek plný túžby.

Vidíte, ako je možné modliť sa. Podstata modlitby je v tom, aby sme v našich modlitbách obrátili k Bohu celé svoje srdce, aby modlitba bola plná viery a nechvejnej nádeje. Vari sa takto modlí väčšina z nás? Vôbec nie. Naša modlitba je zvyčajne iba opakovaním naučených slov a opakovaním týchto slov sa vôbec nemodlíme spoločne s duchom a slová modlitby vyslovujeme mechanicky, nerozmysľáme o tom, o čo prosíme. My sami nepočujeme svoje modlitby a keď ich nepočujeme my sami, ako ich môže počuť Boh?

Boh nevypočuje ani tie modlitby, ktoré sa Mu nepáčia. Boh odmieta naše prosby, ktoré sú nasmerované proti ľuďom. Napríklad, keď prosíme o to, aby Boh potrestal našich nepriateľov. V modlitbách často a nevedomele prosíme o to, čo je na škodu našim blíznym a také modlitby Boh nevyplní. Nevyplnil dokonca ani prosbu svätého apoštola Pavla, ktorý sám hovoril, že trikrát prosil Boha, aby ho zbavil prenasledovania a urážok zlého kováča

Alexandra, ale Pán odmietol splniť túto prosbu. Povedal: „Dost máš na mojej milosti; lebo moja moc sa v slabosti dokonáva.“

Keď sme chorí, vtedy sme silní, vtedy sme voči Bohu odvážni. Je potrebné na to pamätať a vždy prosiť od Boha iba duchovné blaho a nie to, čo vo svojom poblúdení považujeme za dobré pre nás. Pán vie najlepšie, čo je pre nás dobré a užitočné. Pán nám dáva to, čo si zaslúžime. Stáva sa, ako ste teraz videli, že pokarhanie platí nie pre jednotlivcov, ale pre celé národy.

Vrúcne sa deň čo deň modlíme za to, aby sa Pán nad nami zmiloval a zastavil silné dažde, ktoré ničia záhradu i chlieb. A dažde sa lejú, neustávajú. Čo to znamená? Vari to znamená že nestojí za to modliť sa, že Boh nepočuje naše modlitby? Nie, neznamená. Ale keď Pán zosiel pohromu na celý národ, celý národ sa musí modliť, aby ho Pán od nej oslobodil. Celý národ musí konať tak, ako konali obyvatelia starého mesta Ninive, keď sa od proroka dozvedeli, že mesto je Bohom odsúdené na zánik. Vtedy, akoby to bol jeden človek, sa celý národ modlil a postil tri dni a tri noci. A pretože sa celý národ vrúcne modlil, Pán ich zachránil. A teraz, keď neustávajúce dažde nám prinášajú také veľké nešťastie, vari je mnoho tých, ktorí sa modlia k Bohu, aby nás zbavil tohto nešťastia?

Pozrite, vôbec nás tu nie je mnoho. Keď porovnáme počet tých, ktorí sa modlia s obyvateľstvom

celého národa, celej oblasti, na ktorú sa lejú dažde, ukáže sa, že modlí sa iba malá hŕstka a národ sa v celom svojom počte vôbec nemodlí.

Keď bol Izraelskému národu za odstúpenie od pravého Boha a za poklonenie sa Astartovi a Bálovi predpovedaný veľký trest – babilonské zajatie a zničenie Jeruzalema, pozrite, čo Pán povedal slovami veľkého proroka Jeremiáša: „Prejdite ulicami Jeruzalema, pozerajte sa a dozvedajte, hľadajte po jeho námesitiach, či nenájdete človeka, ktorý by zachoval právo a hľadal pravdu? Zachránil by som Jeruzalem... Ty ich biješ a oni necítia bolesť. Ty ich ničíš a oni nechcú prijať výstrahu; zatvrdili si tváre viac než kameň, nechcú sa obrátiť... Tvoji synovia ma opustili a klaňajú sa tým, čo nie sú bohmi. Ja som ich sýtil a oni páchali cudzoložstvo... Či by som nemal toto potrestať? – hovorí Pán; a či by sa nemala pomstiť moja duša takému národu, ako je tento?“ (Jer 5, 1, 3, 7, 9).

Hľa, vidíte, aká je odpoveď? Vidíte, prečo u nás neustávajú dažde vďaka našim modlitbám? Ale nesmiete sa opúšťať; vieme, že keď Pán mestá Sodomu a Gomoru odsúdil na zánik a spravodlivý Abrahám sa o tom dozvedel, začal Pána prosiť o záchranu. Hovoril Pánovi: „Či nezachrániš tieto mestá, ak sa v nich nájde hoci len päťdesiat spravodlivých?“ A Pán bol pripravený zachrániť ich. Abrahám prosil ďalej: „Ak sa nájde štyridsať, dvadsať, dokonca desať spravodli-

vých, či ich nezachrániš?“ Pán bol pripravený dokonca kvôli desiatim spravodlivých zachrániť Sodomu a Gomoru. No nenašlo sa ani desať spravodlivých.

Tak čo, vari nemusíme my, malé Christovo stádo, byť spravodlivými pre Christom, či nemusíme mať také skutky pred Bohom, aby kvôli našej spravodlivosti Pán zachránil všetkých, ktorí sa k Nemu nemodlia? Je potrebné modliť sa vždy a neustále, je potrebné modliť sa a nepozerať na to, či Pán nemešká s vyplnením našich prosieb.

Veľkí svätí sa často modlili neobyčajne dlho, aby Boh vyplnil nejaké ich prosby, najmä keď sa modlili za hriešny národ. Vtedy sa modlili mesiac, aby sa Pán zmiloval nad svojim národom.

Pamätajúc na Christove slová, musíme sa modliť vždy a neúnavne: „Proste a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klopte a bude vám otvorené; lebo každý, kto prosí, dostane a kto hľadá, nájde a kto klope, tomu bude otvorené.

Na toto musíme pamätať; vždy a neúnavne musíme klopať na dvere Božieho milosrdenstva a modliť sa nielen za nás, kresťanov, ale aj za tých, ktorí sa nikdy nemodlia.

A keď Pán bude počuť naše modlitby, dá nám podľa svojho nesmierneho milosrdenstva.

5. augusta 1945

Pripravil prot. Štefan Šak

Koledovanie v nemocnici

Dňa 5.12.2016 sme tak ako každý rok pokračovali v tradícii koledovania v prešovskej nemocnici. Bohoslovci spolu s ďalšími študentmi PBF smenavštívili niekoľko oddelení prešovskej nemocnice,

kde sme sa snažili aspoň takouto skromnou formou potešiť tých, ktorí nemohli sviatok sv. Nikolaja osláviť v domácom prostredí. Spokojné tváre nie len detičiek ale aj dospelých svedčia o tom, že má obrovský zmysel prichádzať k chorým a takouto formou im spríjemňovať ich pobyt v nemocnici, ktorý zapríčinila choroba. Ďakujeme preto všetkým zúčastneným a tým, ktorí rok čo rok organizujú toto nádherné koledovanie ©

Návšteva DSS v Humennom

Dňa 12.12.2016 sa skupinka žiakov z humenského Gymnázia armádneho generála L. Svobodu zúčastnila návštevy jedného z

humenských tzv. domovov dôchodcov. Táto nádherná tradícia má už niekoľko rokov. Organizátorom tejto peknej myšlienky je PaedDr. Tatiana Sklenárová Uramová. Žiaci si pripravili nádherný program, po ktorom potešia ubytovaných starkých nielen svojou prítomnosťou, priateľským rozhovorom ale aj malou pozornosťou. Aj my, časopis Istina, sme sa tento rok rozhodli podporiť tento šlachetný čin a veríme, že spolupráca bude na každoročnej úrovni. Poďakovanie patrí nie len pani učiteľke Uramovej ale aj všetkým zúčastneným, ktorí každoročne pripravujú túto návštevu.

Športový deň v Čabinách

Slnecná sobota 26. novembra 2016 bola dňom, kedy sa v sále kultúrneho domu obce Čabiny uskutočnil športový deň. Akciu organizoval miestny duchovný Miroslav Guba so svojou matuškou Jankou a mládežníkmi. Stretnutie sa začalo modlitebne – molebnom pred ikonami, ktoré boli v sále po celý čas s nami. Prítomní súťažili v stolnom tenise (ping-pongu) a v hode šípkami. Hoci sa viacerí z dôvodu choroby zriekli účasti, nemožno povedať, že by nás bolo málo. Približne tridsať ľudí rôznych vekových kategórií: od tých

na území dnešného Ruska. Veríme, že táto akcia bude mať pokračovanie aj v nasledujúcich rokoch. Spokojnosť a dobrá nálada zúčastnených k tomu priam volá...

najmladších a najmenších až po tých starších, si schuti zašportovali. Športového dňa sa (nesúťažne) zúčastnil aj bývalý ligový hráč v stolnom tenise – takmer osemdesiatročný Andrej Jaroš z Čabín, ktorý aj napriek svojmu veku hrá ešte stále výborne, čo potvrdil nejedným víťazným zápasom. Všetci sa aj zabavili, porozprávali, upevnili priateľstvá a vytvorili spolu veľmi príjemnú atmosféru. Vďaka patrí Bohu za požehnaný deň, taktiež organizátorom a všetkým, ktorí pre nás prichystali vynikajúce občerstvenie, ako aj obed. Počas obeda nám o. d. Miroslav Guba povedal, že práve v tento deň v roku 1944 bola oslobodená obec Čabiny armádou Sovietskeho Zväzu. V nadväznosti na to nám porozprával o dvoch zázrakoch, ktoré sa udiali počas Druhej svetovej vojny

Výsledky súťaže:

Stolný tenis:

1. miesto Mgr. Miroslav Guba (PCO Čabiny)
2. miesto Martin Salnický (PCO Čabiny)
3. miesto Petra Kahancová (PCO Medzilaborce)

Šípky:

1. Mgr. Jana Gubová (PCO Čabiny)
2. Martin Salnický (PCO Čabiny)
3. Mgr. Ľubomír Škovran (PCO Soboš)

Mgr. Jaroslav Guba

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS, BPM - skupina Humenné a
Pravoslávna cirkevná obec v Humennom

si Vás dovoľujú pozvať na

VII. ROČNÍK MLÁDEŽNÍCKEHO PLESU,

ktorý sa uskutoční
10. februára 2017
so začiatkom o 18. 00 hod.
v penzióne ASTON v Humennom.

Cena lístka: 20 €

O zábavu sa postará
DJ Gabrielo.

Tešíme sa na Vašu účasť.

Bližšie informácie:

prot. Peter Humeník (predaj lístkov) - 0903 032 530

Jozefína Polakovčiová (prezident BPM na Slovensku) - 0911 567 678

Michaela Sargentová (vedúca BPM v Humennom) - 0902 604 806

